

Arrest

nr. 295 819 van 18 oktober 2023
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. KIAKU
Koninklijke-Prinsstraat 81 / 1
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2023 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2023 tot afgifte van bevelen tot terugbrenging (vijf bijlagen 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. KIAKU verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 2022 dient de eerste verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst in. De eerste verzoekster legt hierbij een Franse identiteitskaart voor.

Op 22 november 2022 wordt voor de kinderen van de eerste verzoekster, waaronder ook de tweede verzoekster, een verblijfsaanvraag als bloedverwant in neerdalende lijn van een Unieburger ingediend. Er worden voor de kinderen Franse identiteitskaarten voorgelegd.

Uit analyserapporten van 20 en 21 december 2022 van de politie blijkt dat de voorgelegde Franse identiteitskaarten vals zijn.

Per schrijven van 22 december 2022 wordt de eerste verzoekster erop gewezen dat haar Franse identiteitskaart niet authentiek is, zodat haar verblijfsrecht opnieuw onderzocht wordt in het kader van artikel 74/20, §§ 2 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De eerste verzoekster wordt verzocht om voor zichzelf en haar minderjarige kinderen alle dienstige elementen en documenten voor te leggen die hun situatie schetsen en waarvan zij wenst dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft voor het nemen van haar beslissing.

Op 24 januari 2023 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de eerste verzoekster op 6 maart 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan Mevrouw;

Naam: Y. (...)

Voornaam: Y. M. (...)

Geboortedatum: (...).1975

Geboorteplaats: Kinshasa

Nationaliteit: R.D. Congo

Gekend onder haar alias: Y. M., Y. (...) geboren (...).1975 te Kinshasa, nationaliteit Frankrijk.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 05/04/2023

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 74/20 §2 : Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.
§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokken vreemdelinge kwam op onbekende datum aan op het Schengengrondgebied in het bezit van haar Congolees paspoort voorzien van een Italiaans Schengenvisum type C geldig van 24.08.22 tot 07.10.2022. Zij was wellicht vergezeld van zes kinderen die ook allen met een Congolees paspoort reisden voorzien van een Italiaans visum.

Zij diende op 08.11.2021 een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger in als werknemer en legde hiervoor een Franse identiteitskaart voor met nummer (...). Er werd haar een bijlage 8ter afgeleverd op 22.11.2022 die werd vervangen door een EU kaart op 24.11.2022. De kinderen dienden op 22.11.2022 eveneens een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger in in functie van de betrokkene. Ook zij legden Franse identiteitskaarten voor.

Nazicht van het bij inschrijving door de betrokkene voorgelegde Franse identiteitsdocument door de technische en wetenschappelijke politie, Centrale dienst ter bestrijding van valsheden (documenten) op 20.12.2022 bracht aan het licht dat de betrokkene met de Franse identiteitskaart met nummer (...) een volledige vervalsing had voorgelegd. Zie het analysereapport van de CDBV met ref RR-2022-002574/...). Ook de Franse identiteitsdocumenten van haar kinderen werden gecontroleerd en werden allen als volledige vervalsingen bestempeld.

Met andere woorden heeft de betrokkene niet bewezen in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten te bezitten. Het verblijfsrecht werd dus bekomen door fraude. Wel staat vast dat zij een onderdaan is van de Democratische Republiek Congo.

In het kader van het fraudeonderzoek werd mevrouw op 22.12.2022 per aangetekend schrijven uitgenodigd ons alle dienstige elementen en documenten te bezorgen waarvan zij wenste dat de Dienst vreemdelingenzaken kennis had bij het voeren van het fraudeonderzoek en het nemen van haar beslissing.

Onze dienst ontving op 23.01.2023 volgende documenten van haar advocaat: een arbeidscontract voor onbepaalde duur van de betrokkene bij de firma M. C. (...) (KBO xxx) vanaf 01.12.2022; een inschrijving van de minderjarige kinderen W. (...) en J. (...) in het L. M. A. (...); een inschrijving in het A. R. R.-W. (...) van R. (...) en een inschrijving in het école primaire R. A. (...) voor A. (...) voor dit schooljaar als regelmatige leerlingen.

Wat betreft het arbeidscontract bij de firma M. C. (...) dat werd voorgelegd kan worden opgemerkt dat volgen de Kruispuntbank der ondernemingen het faillissement voor deze firma werd geopend op 20.12.2021 en er sinds die dag ook een curator, Dhr M. J. (...) werd aangesteld. Het arbeidscontract dat voorligt voor mevrouw neemt een aanvang op 01.12.2022 en werd niet door de curator ondertekend maar door de oprichter van de firma. Het is met andere woorden geen rechtsgeldig contract en kan niet dienstig worden aangewend om een tewerkstelling in België aan te tonen. Overigens blijkt ook uit de databank van de Rijksdienst voor sociale zekerheid dat de betrokkene niet aangemeld staat als werknemer voor deze werkgever. Wat logisch is gezien het faillissement voor deze firma werd geopend. Overigens is zij ook bij geen enkele andere werkgever tewerkgesteld voor deze databank. Met andere woorden is er geen tewerkstelling in België en maakt deze beslissing dus ook geen einde aan een lopend arbeidscontract. Het is niet geweten hoe mevrouw in het levensonderhoud van haarzelf en de kinderen voorziet. Het feit dat mevrouw meent dat zij in het kader van een fraudeonderzoek een vals arbeidscontract kan voorleggen is laakbaar en toont geen goede trouw aan van de betrokkene ten opzichte van de Belgische overheid.

De betrokkene is in België met vijf minderjarige kinderen en een meerderjarig kind. De advocaat voert aan dat er solide familiale banden zijn in België. Hierbij dient te worden opgemerkt dat geen gelegaliseerde geboortektes voorliggen voor deze kinderen en de afstamming dus niet juridisch vaststaat. Daarnaast werd bij de aanvragen gezinshereniging in functie van de betrokkene van al deze kinderen een vals Frans identiteitsdocument voorgelegd. De aanvragen gezinshereniging van deze kinderen werden geweigerd omwille van fraude. Er is met andere woorden voor geen enkel lid van het gezin een juridische grond om in België te verblijven. Er wordt ook niet aangetoond waarom het gezinsleven niet elders kan worden verder gezet. Noch waarom het in het voordeel van de kinderen zou zijn om onder een valse nationaliteit en frauduleuze rechtsgrond een verblijfsrecht in België te hebben.

Wat betreft de inschrijving van de kinderen Y. (...), W. (...), R. (...) en A. (...) als regelmatige leerlingen in Belgische scholen kan worden opgemerkt dat niet aangetoond waarom de scolarisatie van de kinderen in België dient te gebeuren. Er liggen behalve de schoolattesten geen stukken betreffende de sociale en culturele banden van haar kinderen voor. De kinderen zijn dan ook pas in de zomer van vorig jaar naar Europa gekomen en zijn aanwijsbaar sedert 22 november (datum van hun bijlage 19) in België. Er is met andere woorden geen reden om ervan uit te gaan dat de kinderen zich op deze korte tijd zich duurzaam hebben geïntegreerd of zich volledig identificeren met de Belgische cultuur. Deze beslissing behoudt evenwel de gezinscel en schendt de hogere rechten van de kinderen dus niet. Het gezinsleven kan elders worden verder gezet.

Buiten deze kinderen werden geen andere familiale banden in België aangehaald die deze beslissing zouden kunnen belemmeren.

Zoals gezegd verblijft de betrokkene nog maar iets langer dan twee maand op het Belgisch grondgebied. In die tijd heeft ze door het groot aantal valse documenten dat ze voor zichzelf en de minderjarige kinderen heeft voorgelegd en de herhaaldelijke pogingen om de Belgische overheid te bedriegen niet de indruk

gewekt ook maar enig ontzag te hebben voor de Belgische wetten en de samenleving die door deze wetten wordt beschermd.

De advocaat haalt aan dat er geen banden meer zijn met haar land van herkomst. Dit wordt evenwel niet geduid en kan, gezien de korte tijd van het verblijf op Belgisch grondgebied, niet voetstoots worden aangenomen. Overigens worden ook geen bewijzen van duurzame sociale en culturele banden in België aangevoerd. Er kan dus niet geconcludeerd worden dat er sociale en culturele bindingen zijn met België die dusdanig hecht zijn dat ze die met haar land van herkomst overtreffen.

Betrokkenes gedrag houdt in dat haar leeftijd geen belemmering in om haar leven opnieuw te organiseren. Gezien ze pas in de zomer van vorig jaar de stap zette om naar Europa te komen is er geen reden dat ze nu de omgekeerde beweging niet zou kunnen maken. Immers is het gezin nog niet geworteld in België. Zij zal dus flexibel met deze beslissing kunnen omgaan

Daarnaast heeft de betrokkene geen medische redenen aangehaald die deze beslissing kunnen beletten. Als een gevolg wordt haar verblijfsrecht ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"

Op 24 januari 2023 treft de gemachtigde ook ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die aan de tweede verzoekster op 20 maart 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De heer/Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾

Naam: N. W. (...)

Voornaam: S. (...)

Geboortedatum: (...).2003

Geboorteplaats: Kinshasa

Nationaliteit: onbepaald

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 19/04/2023

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, artikel lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn.

Op 22.11.2022 werd een aanvraag tot verklaring van inschrijving ingediend als kind van de EU-burger nl. mevrouw Y. M. Y. (...). Ter staving van de aanvraag werd een Franse identiteitskaart van betrokkene voorgelegd, de aanvraag diende nog vervolledigd te worden met een geboorteakte.

Echter, controle van de Franse identiteitskaart van betrokkene, wees uit dat deze identiteitskaart namaak betreft (zie daartoe het analyseverslag van de federale politie nl. de Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten dd.20.12.2022 met referte RR-2022-OO2569/... In het administratief dossier).

Ook de identiteitskaart van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, namelijk mevrouw Y. M. Y. (...), blijkt na onderzoek door diezelfde dienst van de federale politie een vervalst document (zie daartoe het analyseverslag van 21.12.2022 met referentie RR-2022-002574/... eveneens beschikbaar in het administratief dossier).

Concreet wil dit zeggen dat noch betrokkene zelf, noch de referentiepersoon, als EU-burger kan worden beschouwd. Er kan dan ook geen positief gevolg worden gegeven aan de aanvraag tot verklaring van inschrijving. Deze werd immers totaal onterecht ingediend, er is geen enkele wettelijke basis voor, art. 40bis is niet van toepassing. De afgifte van de. bijlage 19 op zich, heeft slechts een declaratoir en geen

constitutief karakter. Dit brengt met zich mee dat er helemaal geen rechten aan kunnen worden ontleend. De bijlage 19 wordt dat ook uit het rechtsverkeer gehaald.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel af.

Bij het nemen van dit bevel is wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is zelf geen minderjarig kind meer, aldus kan het hoger belang van het kind niet geschaad worden. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene ouder zou zijn van een minderjarig kind, aldus komt het belang van het kind ook op die manier niet in het gedrang. Het gezins- en familiale leven vormde de aanleiding tot de aanvraag gezinshereniging, het staat het gezin vrij elders deze rechten gemeenschappelijk uit te oefenen. Betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene is ons niets ongunstig bekend.

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

Op 24 januari 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens vijf beslissingen tot afgifte (aan de eerste verzoekster) van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot haar minderjarige kinderen M.N.M., W.N.W., Y.N.J., K.N.R., en M.N.A., (vijf bijlagen 38).

Deze bevelen tot terugbrenging zijn de derde, vierde, vijfde, zesde en zevende bestreden beslissing. Zij werden aan de eerste verzoekster (dit is de moeder van de minderjarige kinderen) ter kennis gebracht op 6 maart 2023.

Deze beslissingen zijn, op de identiteitsgegevens van de betrokken minderjarige kinderen na, gelijkloidend. De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan Y. M., Y. (...)

geboren te Kinshasa

van Congolese nationaliteit,

verblijvende te (...), bevel gegeven de genaamde (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 8 bepaalde termijn.

Op 22.11.2022 werd voor de jongere een aanvraag van verklaring tot inschrijving (of bijlage 19) ingediend, als kind van een EU-burger nl. mevrouw Y. M. Y. (...). Ter staving van de aanvraag werd een Franse identiteitskaart van de jongere voorgelegd, de aanvraag diende nog vervolledigd te worden met een geboorteakte, alsook bewijzen betreffende het recht op bewaring.

Echter, controle van de Franse identiteitskaart van de minderjarige, wees uit dat deze identiteitskaart namaak betreft (zie daartoe het analyseverslag van de federale politie nl. de Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten dd.20.12.2022 met referte RR-2022-002565/... In het administratief dossier).

Ook de identiteitskaart van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, namelijk mevrouw Y. M. Y. (...), blijkt na onderzoek door diezelfde dienst van de federale politie een vervalst

document (zie daartoe het analyseverslag van 21.12.2022 met referentie RR-2022-002574/... eveneens beschikbaar in het administratief dossier).

Concreet wil dit zeggen dat noch betrokkene zelf, noch de referentiepersoon, als EU-burger kan worden beschouwd. Er kan dan ook geen (positief) gevolg worden gegeven aan de aanvraag tot verklaring van inschrijving. Deze werd immers totaal onterecht ingediend, er is geen enkele wettelijke basis voor, art. 40bis is niet van toepassing. De afgifte van de bijlage 19 op zich, heeft slechts een declaratoir en geen constitutief karakter. Dit brengt met zich mee dat er helemaal geen rechten aan kunnen worden ontleend. De bijlage 19 wordt dat ook uit het rechtsverkeerd gehaald.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoeksters de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt gewag gemaakt van een manifeste appreciatiefout.

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“L'ordre de quitter le territoire, pris à l'encontre de la première requérante, a un double objet. D'une part, il porte retrait du séjour reconnu à la première requérante, à la suite de sa demande d'admission au séjour et, d'autre part, il lui enjoint de quitter le territoire (En ce sens, C.E., 17 mai 2018, arrêt n°241.520).

Aux termes de l'article 74/13, de la loi du 15 décembre 1980 « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. ».

Le Conseil d'Etat a récemment jugé, à cet égard, que « [...] l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 [...], n'implique pas seulement le constat par l'autorité administrative d'une situation, en l'occurrence le fait que le requérant « demeure dans le Royaume au-delà du délai autorisé par le visa ou l'autorisation tenant lieu de visa apposée sur son passeport ou sur le titre de séjour en tenant lieu », pour en tirer des conséquences de droit. L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un [...] [ordre de quitter le territoire] à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée. Par ailleurs, comme le relève le requérant, un ordre de quitter le territoire a une portée différente de celle d'une décision d'irrecevabilité de séjour. En statuant sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse se prononce quant au point de savoir si l'étranger peut se prévaloir de circonstances justifiant qu'il forme sa demande de séjour en Belgique et non dans son pays d'origine. Sa décision ne porte pas sur l'éloignement du requérant. Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre et distincte d'une décision d'irrecevabilité de séjour, cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique et la circonstance que la partie adverse ait motivé la décision d'irrecevabilité de séjour au regard des critères de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, ne la dispense pas de motiver l'ordre de quitter le territoire eu égard à la portée qu'a cette mesure » (arrêt n°253 942 du 9 juin 2022). Cet enseignement est applicable mutatis mutandis à une mesure d'éloignement prise sur la base de l'article 74/20 de la loi du 15 décembre 1980.

En l'occurrence, l'ordre de quitter le territoire, pris à l'encontre de la première requérante, comporte un examen de la situation de celle-ci, au regard de l'article 74/20, §2, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, il ne ressort toutefois pas de cette motivation que la partie défenderesse aurait respecté les exigences de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, au regard des conséquences de l'éloignement de la première requérante et de ses enfants, sur l'intérêt supérieur de ceux-ci, eu égard à la portée dudit acte.

La seule mention, dans ledit ordre, selon laquelle « en ce qui concerne l'inscription desdits enfants dans des écoles belges, il n'est pas démontré pourquoi la scolarisation doit avoir lieu en Belgique. [...] Il n'y a aucune raison de supposer que les enfants sont intégrés durablement ou s'identifient pleinement à la culture belge » (traduction libre du néerlandais), ne peut être considérée comme suffisante, à cet égard.

Par ailleurs, l'ordre de quitter le territoire, pris à l'encontre de la seconde requérante, et les ordres de reconduire, pris à l'encontre de la première requérante, ne sont pas motivés au regard de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. Il ne ressort dès lors pas de la motivation de ces actes que la partie défenderesse a eu égard à l'intérêt supérieur des enfants de la première requérante, en lien avec leur vie privée et leur scolarité. Or lesdits enfants sont scolarisés et ont développé des liens sociaux et une vie privée, depuis leur arrivée en Belgique.

La seconde requérante et son frère, M. N. M. (...), ont entamé des démarches en vue de poursuivre des études supérieures en Belgique (pièce 5)

Les actes attaqués ne sont dès lors pas suffisamment et valablement motivés à cet égard, et violent donc l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980."

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de eerste bestreden akte wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 74/20, §§ 2 en 3, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen die tot de genomen beslissing leiden, worden weergegeven. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat de eerste verzoekster een aanvraag verklaring tot inschrijving als Unieburger als werknemer heeft ingediend, waarbij zij een Franse identiteitskaart heeft voorgelegd, dat uit nazicht door de politie leerde dat de voorgelegde Franse identiteitskaart een volledige vervalsing betreft, zodat de verzoekster niet heeft aangetoond in werkelijkheid een nationaliteit van één van de lidstaten van de Europese Unie te bezitten.

Ook in de tweede bestreden akte wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Ook deze beslissing bevat een motivering in feite. Met name wordt vastgesteld dat de tweede verzoekster een aanvraag indiende als kind van een Unieburger, maar dat zowel de voor haar voorgelegde Franse identiteitskaart als de identiteitskaart van de referentiepersoon vervalst zijn, zodat niet is aangetoond dat de referentiepersoon een Unieburger is en evenmin is aangetoond dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De Raad stelt vast dat ook de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende bestreden beslissing *in casu* voorzien zijn van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), vastgesteld dat de minderjarige kinderen van de eerste verzoekster geen aanspraak kunnen maken op enig verblijfsrecht en dat derhalve aan de eerste verzoekster (de moeder) het bevel wordt gegeven om haar minderjarige kinderen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij zijn gekomen. Ook in deze aktes wordt erop gewezen dat de voorgelegde Franse identiteitskaarten van de minderjarige kinderen en van de eerste verzoekster in functie van wie de minderjarige kinderen hun verblijfsaanspraken laten gelden, vervalst blijken te zijn, zodat niet is aangetoond dat de referentiepersoon een Unieburger is en evenmin is aangetoond dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken.

De verzoeksters betogen dat bij de eerste bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in het licht van de consequenties die een verwijdering heeft voor de eerste verzoekster en haar kinderen en gelet op het hoger belang van de kinderen. De verzoeksters menen dat de overwegingen: *“dat niet (wordt) aangetoond waarom de scolarisatie van de kinderen in België dient te gebeuren”* en *“Er is met andere woorden geen reden om ervan uit te gaan dat de kinderen zich op deze korte tijd zich duurzaam hebben geïntegreerd of zich volledig identificeren met de Belgische cultuur”* niet volstaan.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Deze bepaling weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden akte niet expliciet wordt verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent evenwel niet dat bij het nemen van deze beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen en het gezins- en familieleven van de eerste verzoekster.

Zo wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene is in België met vijf minderjarige kinderen en een meerderjarig kind. De advocaat voert aan dat er solide familiale banden zijn in België. Hierbij dient te worden opgemerkt dat geen gelegaliseerde geboorteaktes voorliggen voor deze kinderen en de afstamming dus niet juridisch vaststaat. Daarnaast werd bij de aanvragen gezinshereniging in functie van de betrokkene van al deze kinderen een vals Frans identiteitsdocument voorgelegd. De aanvragen gezinshereniging van deze kinderen werden geweigerd omwille van fraude. Er is met andere woorden voor geen enkel lid van het gezin een juridische grond om in België te verblijven. Er wordt ook niet aangetoond waarom het gezinsleven niet elders kan worden verder gezet. Noch waarom het in het voordeel van de kinderen zou zijn om onder een valse nationaliteit en frauduleuze rechtsgrond een verblijfsrecht in België te hebben.

Wat betreft de inschrijving van de kinderen Y. (...), W. (...), R. (...) en A. (...) als regelmatige leerlingen in Belgische scholen kan worden opgemerkt dat niet aangetoond waarom de scolarisatie van de kinderen in België dient te gebeuren. Er liggen behalve de schoolattesten geen stukken betreffende de sociale en culturele banden van haar kinderen voor. De kinderen zijn dan ook pas in de zomer van vorig jaar naar Europa gekomen en zijn aanwijsbaar sedert 22 november (datum van hun bijlage 19) in België. Er is met andere woorden geen reden om ervan uit te gaan dat de kinderen zich op deze korte tijd duurzaam hebben geïntegreerd of zich volledig identificeren met de Belgische cultuur. Deze beslissing behoudt evenwel de gezinscel en schendt de hogere rechten van de kinderen dus niet. Het gezinsleven kan elders worden verder gezet.

Buiten deze kinderen werden geen andere familiale banden in België aangehaald die deze beslissing zouden kunnen belemmeren.

Zoals gezegd verblijft de betrokkene nog maar iets langer dan twee maand op het Belgisch grondgebied. In die tijd heeft ze door het groot aantal valse documenten dat ze voor zichzelf en de minderjarige kinderen

heeft voorgelegd en de herhaaldelijke pogingen om de Belgische overheid te bedriegen niet de indruk gewekt ook maar enig ontzag te hebben voor de Belgische wetten en de samenleving die door deze wetten wordt beschermd.

De advocaat haalt aan dat er geen banden meer zijn met haar land van herkomst. Dit wordt evenwel niet geduid en kan, gezien de korte tijd van het verblijf op Belgisch grondgebied, niet voetstoots worden aangenomen. Overigens worden ook geen bewijzen van duurzame sociale en culturele banden in België aangevoerd. Er kan dus niet geconcludeerd worden dat er sociale en culturele bindingen zijn met België die dusdanig hecht zijn dat ze die met haar land van herkomst overtreffen.

Betrokkenes gedrag houdt in dat haar leeftijd geen belemmering in om haar leven opnieuw te organiseren. Gezien ze pas in de zomer van vorig jaar de stap zette om naar Europa te komen is er geen reden dat ze nu de omgekeerde beweging niet zou kunnen maken. Immers is het gezin nog niet geworteld in België. Zij zal dus flexibel met deze beslissing kunnen omgaan

Daarnaast heeft de betrokkene geen medische redenen aangehaald die deze beslissing kunnen beletten. Als een gevolg wordt haar verblijfsrecht ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de eerste verzoekster en met het hoger belang van haar minderjarige kinderen.

De verzoeksters betogen dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de consequenties die een verwijdering heeft voor de eerste verzoekster en haar kinderen, maar zij laten na concrete elementen aan te brengen waarmee de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Dergelijk vaag betoog volstaat niet om de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Verder menen de verzoeksters dat de overwegingen "dat niet (wordt) aangetoond waarom de scolarisatie van de kinderen in België dient te gebeuren" en "Er is met andere woorden geen reden om ervan uit te gaan dat de kinderen zich op deze korte tijd zich duurzaam hebben geïntegreerd of zich volledig identificeren met de Belgische cultuur" niet volstaan.

Er wordt evenwel op gewezen dat dit niet de enige motieven zijn die in de eerste bestreden akte in verband met het gezins- en familieleven en het hoger belang van de kinderen kunnen worden gelezen. De verzoeksters dienen de eerste bestreden beslissing in haar geheel te lezen.

In de eerste bestreden beslissing wordt erop gewezen dat geen gelegaliseerde geboorteaktes van de kinderen werden voorgelegd zodat de afstamming juridisch niet vaststaat, dat de kinderen niet over een legaal verblijf in België beschikken, en dat ook voor hen een vervalste identiteitskaart werd voorgelegd. Er wordt verder gemotiveerd dat niet wordt aangetoond waarom het gezinsleven niet elders kan worden verdergezet, noch waarom het in het voordeel van de kinderen zou zijn om onder een valse nationaliteit en op een frauduleuze rechtsgrond een verblijfsrecht in België te hebben. Verder wordt gesteld dat niet wordt aangetoond waarom het schoollopen van de kinderen in België dient te gebeuren, dat er behalve de schoolattesten geen stukken voorliggen over de sociale en culturele banden met de kinderen, en dat de kinderen pas in de zomer van vorig jaar (bedoeld wordt: de zomer van 2022) naar Europa zijn gekomen en aantoonbaar sedert 22 november 2022 in België zijn. De gemachtigde motiveert dat er geen reden is om ervan uit te gaan dat de kinderen zich op deze korte tijd duurzaam hebben geïntegreerd of zich volledig identificeren met de Belgische cultuur. De gemachtigde besluit dat de genomen beslissing de gezinscel behoudt, dat de hogere rechten van de kinderen niet worden geschonden en dat het gezinsleven elders kan worden verdergezet.

Gelet op het ontbreken van de gelegaliseerde geboorteaktes van de kinderen, de gepleegde fraude, het behoud van de eenheid van het gezin (het volledige gezin moet het Belgische grondgebied verlaten), de korte tijdsspanne waarin de verzoeksters samen met de minderjarige kinderen van de eerste verzoekster in België verblijven (wat de minderjarige kinderen betreft is hun verblijf aantoonbaar sedert 22 november 2022, terwijl de bestreden beslissingen dateren van 24 januari 2023), het gegeven dat er naast de schoolattesten geen stukken werden voorgelegd met betrekking tot de sociale en culturele banden van de kinderen en zij niet toelichten waarom het schoollopen van de kinderen in België dient te gebeuren, kunnen de verzoekers niet worden gevolgd dat de motieven in de eerste bestreden beslissing in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet zouden volstaan. De Raad benadrukt in dit verband

nogmaals dat op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen de minderjarige kinderen van de eerste verzoekster slechts gedurende drie maanden op het Belgische grondgebied verbleven.

De verzoeksters brengen geen concrete elementen met betrekking tot hun gezins- en familielevens en het hoger belang van hun kinderen bij waarmee bij het nemen van de eerste bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verder zijn de verzoeksters weinig ernstig waar zij opwerpen dat de tweede bestreden beslissing geen motivering in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat.

Zij gaan voorbij aan het volgend motief uit de tweede bestreden beslissing:

“Bij het nemen van dit bevel is wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is zelf geen minderjarig kind meer, aldus kan het hoger belang van het kind niet geschaad worden. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene ouder zou zijn van een minderjarig kind, aldus komt het belang van het kind ook op die manier niet in het gedrang. Het gezins- en familiale leven vormde de aanleiding tot de aanvraag gezinshereniging, het staat het gezin vrij elders deze rechten gemeenschappelijk uit te oefenen. Betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene is ons niets ongunstig bekend.”

De tweede bestreden beslissing heeft betrekking op de tweede verzoekster, dit is de meerderjarige dochter van de eerste verzoekster. De verzoeksters betwisten niet dat de tweede verzoekster geen eigen minderjarige kinderen heeft. Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde bij gebrek aan minderjarige kinderen ertoe gehouden was om verder te motiveren inzake het hoger belang van het kind.

Ook ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wordt derhalve geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

De verzoeksters menen dat ook de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende bestreden beslissing een miskenning inhouden van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij betogen dat niet blijkt uit de motieven van deze beslissingen dat de verweerder rekening hield met het hoger belang van de kinderen met betrekking tot hun privéleven en hun schoollopen. Zij benadrukken dat de kinderen schoollopen en dat zij sinds hun aankomst in België sociale banden en een privéleven hebben ontwikkeld. Zij geven tevens aan dat M.N.M. stappen heeft ondernomen om verdere studies in België te kunnen volgen.

In eerste instantie wordt erop gewezen dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het privéleven (dit zijn de in België ontwikkelde sociale banden) van de betrokkenen.

Verder behelst artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “bij het nemen” van een beslissing tot verwijdering “rekening [houdt]” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Een dergelijk onderzoek kan ook blijken uit een recente verblijfsbeslissing.

In de derde, vierde, vijfde, zesde en zevende bestreden beslissing wordt niet uitdrukkelijk gemotiveerd in verband met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In de derde, vierde, vijfde, zesde en zevende bestreden beslissing wordt aan de eerste verzoekster het bevel gegeven om haar minderjarige kinderen binnen de dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen zijn. In de eerste bestreden beslissing, waarbij aan de eerste verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, werd wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van haar kinderen (zie hoger). Er valt niet in te zien welk belang de eerste verzoekster erbij zou hebben te vereisen dat deze motieven zouden worden herhaald in de bevelen tot terugbrenging. Zij heeft immers onmiskenbaar op één en dezelfde dag kennis genomen van de eerste, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende, bestreden akte.

Ook ten aanzien van de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende bestreden beslissing wordt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

De verzoeksters benadrukken in hun verzoekschrift dat de tweede verzoekster en haar broer M.N.M. stappen hebben ondernomen om hogere studies in België te volgen. Ter staving hiervan voegen zij bij hun verzoekschrift een schrijven van 22 maart 2023 van een medewerker van de Franse gemeenschap (zie stukken bij verzoekschrift, stuk 5). Dit schrijven dateert evenwel van na het nemen van de thans bestreden beslissingen. Het kan de gemachtigde van de verweerder niet worden verweten in de bestreden beslissingen niet te hebben gemotiveerd over stukken die op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen nog niet waren opgesteld.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Evenmin wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voeren de verzoeksters de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens maken de verzoeksters gewag van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“La première requérante, ses enfants mineurs et la seconde requérante vivent en Belgique depuis le mois d'août 2022. Durant cette période, ils se sont intégrés dans la société belge; les quatre enfants mineurs sont scolarisés et la seconde requérante et son frère, M. (...), ont entrepris des démarches pour obtenir l'équivalence de leurs diplômes de fin d'études secondaires, et la poursuite des études supérieures. L'ensemble des membres de la famille a dès lors développé une vie privée en Belgique.

Il ne ressort toutefois pas de l'ordre de quitter le territoire, pris à l'encontre de la première requérante, que la partie défenderesse aurait effectué une balance suffisante des intérêts en présence, au regard de l'article 8 de la CEDH.

En outre, cette balance ne ressort aucunement de l'ordre de quitter le territoire, pris à l'encontre de la seconde requérante, et des ordres de reconduire.

Partant les actes attaqués violent l'article 8 de la CEDH.”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezins- en/of privéleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Het is aan diegene die zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM om aan te tonen dat hij daadwerkelijk een privé- en/of familie- en gezinsleven heeft uitgebouwd dat van die aard is dat het valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoeksters betogen dat de eerste verzoekster en haar minderjarige kinderen en de tweede verzoekster in België wonen sinds augustus 2022. Zij benadrukken dat zij zich in deze periode hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving, dat de vier minderjarige kinderen naar school gaan en dat de

tweede verzoekster en haar broer M. stappen hebben ondernomen om hogere studies aan te vatten. De verzoeksters besluiten dat zij dan ook een privéleven in België hebben opgebouwd. De verzoeksters werpen op dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de verweerder een afdoende belangenafweging heeft gemaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeksters beroepen zich aldus niet op een door artikel 8 van het EVRM beschermd familieleven, maar op door datzelfde verdragsartikel beschermd privéleven.

Daargelaten de vraag of het in deze zaak gaat om een eerste toelating, dan wel om een weigering van een voortgezet verblijf, wordt eraan herinnerd dat het EHRM inzake immigratie er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Te dezen is de eerste bestreden beslissing in rechte gegrond op artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet zodat, aangenomen dat er een inmenging in het gezins- en privéleven van de eerste verzoekster zou zijn, deze bij wet is voorzien. Voorts heeft deze verblijfsreglementering tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat het de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verblijfsweigering is ingegeven door de bescherming van de openbare orde. Zo de eerste bestreden beslissing als een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van de eerste verzoekster dient te worden beschouwd, dan streeft zij aldus in elk geval één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na.

In de eerste bestreden akte wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokken vreemdelinge kwam op onbekende datum aan op het Schengengrondgebied in het bezit van haar Congolees paspoort voorzien van een Italiaans Schengenvisum type C geldig van 24.08.22 tot 07.10.2022. Zij was wellicht vergezeld van zes kinderen die ook allen met een Congolees paspoort reisden voorzien van een Italiaans visum.

Zij diende op 08.11.2021 een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger in als werknemer en legde hiervoor een Franse identiteitskaart voor met nummer (...). Er werd haar een bijlage 8ter afgeleverd op 22.11.2022 die werd vervangen door een EU kaart op 24.11.2022. De kinderen dienden op 22.11.2022 eveneens een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger in in functie van de betrokkene. Ook zij legden Franse identiteitskaarten voor.

Nazicht van het bij inschrijving door de betrokkene voorgelegde Franse identiteitsdocument door de technische en wetenschappelijke politie, Centrale dienst ter bestrijding van valsheden (documenten) op 20.12.2022 bracht aan het licht dat de betrokkene met de Franse identiteitskaart met nummer (...) een volledige vervalsing had voorgelegd. Zie het analysereapport van de CDBV met ref RR-2022-002574/...). Ook de Franse identiteitsdocumenten van haar kinderen werden gecontroleerd en werden allen als volledige vervalsingen bestempeld.

Met andere woorden heeft de betrokkene niet bewezen in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten te bezitten. Het verblijfsrecht werd dus bekomen door fraude. Wel staat vast dat zij een onderdaan is van de Democratische Republiek Congo.

In het kader van het fraudeonderzoek werd mevrouw op 22.12.2022 per aangetekend schrijven uitgenodigd ons alle dienstige elementen en documenten te bezorgen waarvan zij wenste dat de Dienst vreemdelingenzaken kennis had bij het voeren van het fraudeonderzoek en het nemen van haar beslissing.

Onze dienst ontving op 23.01.2023 volgende documenten van haar advocaat: een arbeidscontract voor onbepaalde duur van de betrokkene bij de firma M. C. (...) (KBO xxx) vanaf 01.12.2022; een inschrijving van de minderjarige kinderen W. (...) en J. (...) in het L. M. A. (...); een inschrijving in het A. R. R.-W. (...)

van R. (...) en een inschrijving in het école primaire R. A. (...) voor A. (...) voor dit schooljaar als regelmatige leerlingen.

Wat betreft het arbeidscontract bij de firma M. C. (...) dat werd voorgelegd kan worden opgemerkt dat volgen de Kruispuntbank der ondernemingen het faillissement voor deze firma werd geopend op 20.12.2021 en er sinds die dag ook een curator, Dhr M. J. (...) werd aangesteld. Het arbeidscontract dat voorligt voor mevrouw neemt een aanvang op 01.12.2022 en werd niet door de curator ondertekend maar door de oprichter van de firma. Het is met andere woorden geen rechtsgeldig contract en kan niet dienstig worden aangewend om een tewerkstelling in België aan te tonen. Overigens blijkt ook uit de databank van de Rijksdienst voor sociale zekerheid dat de betrokkene niet aangemeld staat als werknemer voor deze werkgever. Wat logisch is gezien het faillissement voor deze firma werd geopend. Overigens is zij ook bij geen enkele andere werkgever tewerkgesteld voor deze databank. Met andere woorden is er geen tewerkstelling in België en maakt deze beslissing dus ook geen einde aan een lopend arbeidscontract. Het is niet geweten hoe mevrouw in het levensonderhoud van haarzelf en de kinderen voorziet. Het feit dat mevrouw meent dat zij in het kader van een fraudeonderzoek een vals arbeidscontract kan voorleggen is laakbaar en toont geen goede trouw aan van de betrokkene ten opzichte van de Belgische overheid.

De betrokkene is in België met vijf minderjarige kinderen en een meerderjarig kind. De advocaat voert aan dat er solide familiale banden zijn in België. Hierbij dient te worden opgemerkt dat geen gelegaliseerde geboorteaktes voorliggen voor deze kinderen en de afstamming dus niet juridisch vaststaat. Daarnaast werd bij de aanvragen gezinshereniging in functie van de betrokkene van al deze kinderen een vals Frans identiteitsdocument voorgelegd. De aanvragen gezinshereniging van deze kinderen werden geweigerd omwille van fraude. Er is met andere woorden voor geen enkel lid van het gezin een juridische grond om in België te verblijven. Er wordt ook niet aangetoond waarom het gezinsleven niet elders kan worden verder gezet. Noch waarom het in het voordeel van de kinderen zou zijn om onder een valse nationaliteit en frauduleuze rechtsgrond een verblijfsrecht in België te hebben.

Wat betreft de inschrijving van de kinderen Y. (...), W. (...), R. (...) en A. (...) als regelmatige leerlingen in Belgische scholen kan worden opgemerkt dat niet aangetoond waarom de scolarisatie van de kinderen in België dient te gebeuren. Er liggen behalve de schoolattesten geen stukken betreffende de sociale en culturele banden van haar kinderen voor. De kinderen zijn dan ook pas in de zomer van vorig jaar naar Europa gekomen en zijn aanwijsbaar sedert 22 november (datum van hun bijlage 19) in België. Er is met andere woorden geen reden om ervan uit te gaan dat de kinderen zich op deze korte tijd zich duurzaam hebben geïntegreerd of zich volledig identificeren met de Belgische cultuur. Deze beslissing behoudt evenwel de gezinscel en schendt de hogere rechten van de kinderen dus niet. Het gezinsleven kan elders worden verder gezet.

Buiten deze kinderen werden geen andere familiale banden in België aangehaald die deze beslissing zouden kunnen belemmeren.

Zoals gezegd verblijft de betrokkene nog maar iets langer dan twee maand op het Belgisch grondgebied. In die tijd heeft ze door het groot aantal valse documenten dat ze voor zichzelf en de minderjarige kinderen heeft voorgelegd en de herhaaldelijke pogingen om de Belgische overheid te bedriegen niet de indruk gewekt ook maar enig ontzag te hebben voor de Belgische wetten en de samenleving die door deze wetten wordt beschermd.

De advocaat haalt aan dat er geen banden meer zijn met haar land van herkomst. Dit wordt evenwel niet geduid en kan, gezien de korte tijd van het verblijf op Belgisch grondgebied, niet voetstoots worden aangenomen. Overigens worden ook geen bewijzen van duurzame sociale en culturele banden in België aangevoerd. Er kan dus niet geconcludeerd worden dat er sociale en culturele bindingen zijn met België die dusdanig hecht zijn dat ze die met haar land van herkomst overtreffen.

Betrokkenes gedrag houdt in dat haar leeftijd geen belemmering in om haar leven opnieuw te organiseren. Gezien ze pas in de zomer van vorig jaar de stap zette om naar Europa te komen is er geen reden dat ze nu de omgekeerde beweging niet zou kunnen maken. Immers is het gezin nog niet geworteld in België. Zij zal dus flexibel met deze beslissing kunnen omgaan

Daarnaast heeft de betrokkene geen medische redenen aangehaald die deze beslissing kunnen beletten. Als een gevolg wordt haar verblijfsrecht ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel."

In de tweede bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Op 22.11.2022 werd een aanvraag tot verklaring van inschrijving ingediend als kind van de EU-burger nl. mevrouw Y. M. Y. (...). Ter staving van de aanvraag werd een Franse identiteitskaart van betrokkene voorgelegd, de aanvraag diende nog vervolledigd te worden met een geboorteakte.

Echter, controle van de Franse identiteitskaart van betrokkene, wees uit dat deze identiteitskaart namaak betreft (zie daartoe het analyseverslag van de federale politie nl. de Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten dd.20.12.2022 met referte RR-2022-OO2569/... In het administratief dossier).

Ook de identiteitskaart van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, namelijk mevrouw Y. M. Y. (...), blijkt na onderzoek door diezelfde dienst van de federale politie een vervalst document (zie daartoe het analyseverslag van 21.12.2022 met referentie RR-2022-002574/... eveneens beschikbaar in het administratief dossier).

Concreet wil dit zeggen dat noch betrokkene zelf, noch de referentiepersoon, als EU-burger kan worden beschouwd. Er kan dan ook geen positief gevolg worden gegeven aan de aanvraag tot verklaring van inschrijving. Deze werd immers totaal onterecht ingediend, er is geen enkele wettelijke basis voor, art. 40bis is niet van toepassing. De afgifte van de bijlage 19 op zich, heeft slechts een declaratoir en geen constitutief karakter. Dit brengt met zich mee dat er helemaal geen rechten aan kunnen worden ontleend. De bijlage 19 wordt dat ook uit het rechtsverkeer gehaald.”

De verzoeksters betwisten niet dat de eerste verzoekster een bijlage 19 verkreeg door middel van fraude, met name omdat zij een valse Franse identiteitskaart voorlegde. De verzoekers betwisten niet dat ook voor de tweede verzoekster en de minderjarige kinderen valse Franse identiteitskaarten werden voorgelegd.

De eerste verzoekster heeft dan ook alleen maar een privéleven in België kunnen opbouwen door de gepleegde fraude.

De verzoeksters benadrukken in hun verzoekschrift dat de tweede verzoekster en haar broer M.N.M. stappen hebben ondernomen om hogere studies in België te volgen. Ter staving hiervan voegen zij bij hun verzoekschrift een schrijven van 22 maart 2023 van een medewerker van de Franse gemeenschap (zie stukken bij verzoekschrift, stuk 5). Dit schrijven dateert evenwel van na het nemen van de thans bestreden beslissingen.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde schrijven van 22 maart 2023 kan aldus niet dienstig worden aangebracht.

De verzoeksters menen dat niet afdoende rekening werd gehouden met het schoollopen van de minderjarige kinderen. Uit een lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde wel degelijk rekening hield met het schoollopen van de minderjarige kinderen van de eerste verzoekster. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene is in België met vijf minderjarige kinderen en een meerderjarig kind. De advocaat voert aan dat er solide familiale banden zijn in België. Hierbij dient te worden opgemerkt dat geen gelegaliseerde geboorteaktes voorliggen voor deze kinderen en de afstamming dus niet juridisch vaststaat. Daarnaast werd bij de aanvragen gezinshereniging in functie van de betrokkene van al deze kinderen een vals Frans identiteitsdocument voorgelegd. De aanvragen gezinshereniging van deze kinderen werden geweigerd omwille van fraude. Er is met andere woorden voor geen enkel lid van het gezin een juridische grond om in België te verblijven. Er wordt ook niet aangetoond waarom het gezinsleven niet elders kan worden verder gezet. Noch waarom het in het voordeel van de kinderen zou zijn om onder een valse nationaliteit en frauduleuze rechtsgrond een verblijfsrecht in België te hebben.

Wat betreft de inschrijving van de kinderen Y. (...), W. (...), R. (...) en A. (...) als regelmatige leerlingen in Belgische scholen kan worden opgemerkt dat niet aangetoond waarom de scolarisatie van de kinderen in België dient te gebeuren. Er liggen behalve de schoolattesten geen stukken betreffende de sociale en culturele banden van haar kinderen voor. De kinderen zijn dan ook pas in de zomer van vorig jaar naar Europa gekomen en zijn aanwijsbaar sedert 22 november (datum van hun bijlage 19) in België. Er is met andere woorden geen reden om ervan uit te gaan dat de kinderen zich op deze korte tijd zich duurzaam hebben geïntegreerd of zich volledig identificeren met de Belgische cultuur. Deze beslissing behoudt

evenwel de gezinscel en schendt de hogere rechten van de kinderen dus niet. Het gezinsleven kan elders worden verder gezet."

De verzoeksters betogen thans wel dat de belangenafweging met betrekking tot het schoollopen van de kinderen in de eerste bestreden beslissing niet afdoende is, maar zij laten na om op concrete wijze in te gaan op de motieven van de eerste bestreden beslissing. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing opgemerkt dat niet wordt aangetoond waarom het schoollopen van de kinderen in België dient te gebeuren. De verzoeksters gaan hier in hun verzoekschrift niet concreet op in. De verzoeksters lichten niet toe waarom het schoollopen van de kinderen niet in Congo (D.R.C.) zou kunnen worden verdergezet. Verder wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat de kinderen in de zomer van 2022 naar Europa zijn gekomen en dat zij aantoonbaar sedert 22 november 2022 (datum van hun bijlage 19) in België verblijven. De gemachtigde motiveert verder: *"Er is met andere woorden geen reden om ervan uit te gaan dat de kinderen zich op deze korte tijd zich duurzaam hebben geïntegreerd of zich volledig identificeren met de Belgische cultuur."* In dit verband wordt benadrukt dat de eerste bestreden beslissing dateert van 24 januari 2023 en dat de verzoeksters niet betwisten dat er behalve de schoolattesten geen stukken betreffende de sociale en culturele banden van de kinderen werden voorgelegd. Verder wordt in de eerste bestreden beslissing terecht gesteld dat deze beslissing de gezinscel behoudt.

Gelet op de gepleegde fraude, het behoud van de eenheid van het gezin (het volledige gezin moet het Belgische grondgebied verlaten), de korte tijdsspanne waarin de verzoeksters samen met de minderjarige kinderen van de eerste verzoekster in België verblijven (wat de minderjarige kinderen betreft is hun verblijf aantoonbaar sedert 22 november 2022, terwijl de bestreden beslissingen dateren van 24 januari 2023), het gegeven dat zij naast de schoolattesten geen stukken voorlegden met betrekking tot de sociale en culturele banden van de kinderen en zij niet toelichten waarom het schoollopen van de kinderen in België dient te gebeuren, kunnen de verzoeksters niet worden gevolgd dat de gemaakte belangenafweging in de eerste bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM niet zou volstaan. De verzoeksters laten ook na concrete elementen bij te brengen waarvan de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen kennis had of had moeten hebben, en die niettemin ten onrechte niet in de belangenafweging in rekening werden gebracht.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de tweede verzoekster en de minderjarige kinderen van de eerste verzoekster nooit werden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De tweede verzoekster en de minderjarige kinderen van de eerste verzoekster werden *in casu* nooit gemachtigd tot een verblijf langer dan drie maanden en konden er niet op vertrouwen dat zij hier hun banden konden intensiveren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

In casu wordt niet concreet aangetoond dat de contacten die de tweede verzoekster en de minderjarige kinderen van de eerste verzoekster in België hebben opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een privéleven aan te nemen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoeksters maken niet concreet aannemelijk dat de banden die zij in en met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en wel op die wijze dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven gebonden zijn aan België. De verzoeksters tonen verder niet concreet aan dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die hen verhinderen een privéleven in hun land van herkomst of elders op te bouwen of verder te zetten (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3.291(c)).

Gelet op het voorgaande tonen de verzoeksters geen disproportionaliteit aan tussen hun persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om hun gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoen aan enige verblijfsvoorwaarde, gesteld in de Vreemdelingenwet, en ondanks de gepleegde fraude, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het handhaven van de openbare orde en het doen naleven de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE

